

မေတ္တာအလှူ

အစုအဝေး

(အပြင်စာအုပ်အချက်အလက်အရ)

အခန်း(၁)

သူ ထိုစကားကို မေမေမဟုတ်သော အခြားတစ်ယောက်က ပြောလာခဲ့တာဆို ယုံကြည်နိုင် လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်၊ မထင်မှတ်ထားတဲ့ စကား-

"သားငယ် မင်း...ကိုကို...ဆုံးပြီ"

ပြောပြီး တစ်ဖက်က မေမေရဲ့ ရှိုက်သံတွေကို သူကြားနေရတယ်။ မေမေရဲ့ စကားလုံးတွေ ထပ်ထွက်မလာကြတော့...။ ဝဲတက်လာတဲ့ မျက်ရည်စတွေနဲ့ 'ထူးခြားညီ' တစ်ယောက် စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံမှန်ပေါင်လေးဆီ အကြည့်ရောက်သွားတယ်။ မှန်ပေါင်လေးအတွင်းမှာ တော့ ရုပ်ရည်ချင်း ခွဲမရအောင် ချွတ်စွပ်တူသော ကလေးနှစ်ယောက်ရှိနေပါတယ်။ သေချာမကြည့်ရင် တော့...။ သာမန်ဓာတ်ပုံကလေးတစ်ပုံမျှသာပါ။ သေချာကြည့်လိုက်ရင်တော့...။ ကလေးတစ်ယောက် ရဲ့ မျက်နှာလေးက နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ပြုံးပျော်နေပြီး...။ တစ်ယောက်ကတော့...။ မျက်မှောင်ကြုတ်ထားကာ ကင်မရာကို ရှုတည်တည်ပဲ ကြည့်နေတာ တွေ့ရပါလိမ့်မည်...။ ပြုံးပျော် နေတာ...ကိုကို(ခေါ်) ထူးခြားကို...။ ရှုတည်တည်နဲ့ ကင်မရာကို စိုက်ကြည့်နေခဲ့တာ သူပေါ့။ အမြှာညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ သူနဲ့ ကိုကို မဆုံဖြစ်ခဲ့တာ အတော်ကြာခဲ့ပြီလေ။

ခုတော့...ကိုကိုဟာ သူနဲ့ ဘယ်တော့မှ မဆုံနိုင်တော့တဲ့ လမ်းကို ထွက်သွားခဲ့ပြီပေါ့...။ သူ ကတော့ အသွေးအသားထဲက တောင့်တမှု ဆန္ဒတွေနဲ့ အတူ မိသားစုကို ကျောခိုင်းကာ ဝါသနာတွေ ထုဆစ်ရေးခြယ်နေခဲ့တာ။ ဪ...ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုကိုတောင် နီးကပ်လာပါရောလား...။ ဒီကြား ထဲ သူ မိသားစုရှိရာ မြန်မာနိုင်ငံသို့ တစ်ခေါက်သာ ပြန်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ မှတ်မှတ်ရရ အဲဒီတုန်းက ကိုကိုနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် နှစ်ဖက်မိဘဆွေမျိုးတွေရှေ့မှာ စေ့စပ်ကြတယ်။ သူချစ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဘဝကို အတူလျှောက်လှမ်းရတော့မှာ မို့ ကိုကိုတစ်ယောက် ပြုံးပျော်နေ တဲ့ မျက်နှာကို သူမြင်နေမိတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ကိုကိုက အိမ်ထောင်ဆိုတဲ့ ချည်တိုင်နဲ့ မြန်မာပြည် မှာ . . .။ သူကတော့ သူ့အသွေးအသားဆန္ဒတွေရဲ့ လှုံ့ဆော်မှုနဲ့ အတူ အနုပညာဆိုတဲ့ ဖန်တီးမှု ကမ္ဘာ ထဲမှာ ပဲ သူ့ဝိညာဉ်ကို နှစ်မြှုပ်ထားခဲ့တာ...။

"သားငယ်...သား ဝါသနာကို မေမေတို့ မတားပါဘူး...။ ဒါပေမဲ့... နိုင်ငံရပ်ခြား တိုင်း တစ်ပါးမှာ သားတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာ ကိုလည်း မေမေတို့ စိတ်မချဘူး သားရယ်...။ ဒီတော့ . . . သားဝါသနာပါတဲ့ အနုပညာကို ဒီမှာ ပဲ လုပ်ပါလား...သားရယ်နော်"

"ဟုတ်ပါတယ်။ သားရယ်...ဖေဖေတို့ မှာ လည်း ဒီသားနှစ်ယောက် ပဲရှိတာ။ အသက်ကြီး လာတော့ ဖေဖေလည်း အလုပ်တွေကို အရင်က လောက် ဖိဖိစီးစီး မလုပ်နိုင်တော့ဘူး...။ သားတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ကိုပဲ အားကိုးရတော့မှာ..."

မိဘနှစ်ပါးရဲ့ စကားတွေက သူ့ကို ခဏတော့ တွေဝေစေခဲ့တာ အမှန်။ ပြီးတော့ အခွင့်အရေး ဆိုတာကလည်း သူ လွယ်လွယ်နဲ့ ရရှိခဲ့တာမဟုတ်။ သူ့ရဲ့ အချိန်များစွာ ကြိုးကုတ် အားထုတ်ခြင်းရဲ့ ရလဒ် အသီးအ

ပွင့်တစ်ခုအဖြစ် ပြင်သစ်နိုင်ငံ၊ ပဲရစ်မြို့တော်ရဲ့ အဆင့်မြင့် အနုပညာ ကျောင်းကြီး တစ်ခုမှာ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ပညာတော်သင်အဖြစ် ရွေးချယ်ခြင်းခံခဲ့ရတယ်။ တစ်နိုင်ငံလုံး အတိုင်း အတာမှာ စုစုပေါင်း သုံးဦးသာ ရွေးချယ်ခြင်းပါ။

အစစအရာရာ ပြည့်စုံကုံလုံတဲ့ မိသားစုကြီးက ဆင်းသက်လာခဲ့တဲ့ သူဟာ. . .အမိဝမ်းက ကျွတ်ကတည်းက ဆင်းရဲဒုက္ခဆိုတာကို စကားအဖြစ်သာ ကြားဖူးနားဝရှိခဲ့ပြီး ကိုယ်တိုင်က မခံစား ခဲ့ရဖူးပါ။ လူသဘောဆိုသည် က အခက်သားရယ်. . .။ ဆင်းရဲသည့်လူက ချမ်းသာ ချင်သည် . . .။ အဲ. . .ချမ်းသာတဲ့ လူကတော့ ဆင်းရဲခြင်း အရသာကို မြည်းစမ်းကြည့်ချင်ကြပြန်ပါရော. . .။ အရာရာ ပြည့်စုံပြီး လိုတရနေတဲ့ ဘဝမှာ . . .လှုပ်ရှားရုန်းကန်ရမှု ကင်းမဲ့၍ လူသဘာဝ ကင်းမဲ့နေတယ် လို့ သူကတော့ ခံစားမိတယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ဘဝကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လေးပဲ ဖြတ်သန်းတတ်တဲ့ ကိုကို က သူ့ကို ဆိုက်ကို (Physico)၊ ငေါက် စသည် ဖြင့် အမျိုးမျိုး အမည်ပေးတတ်တယ်. . .။ သူ. . . စိတ်မဆိုးပါ။ ဪ. . . ဝမ်းဗိုက်တစ်ခုတည်းမှာ သန္ဓေတည်စ အချိန်ကတည်းက နီးကပ်စွာ ရှိခဲ့ကြ တဲ့ သူနဲ့ ကိုကိုရဲ့ မတူညီတဲ့ အချက်တွေက အများ သားလေ. . .။

အခုတော့. . .ကိုကို မရှိတော့။ ကားအက်စီးဒင့်တစ်ခုကြောင့် ရုတ်တရက် ခွဲခွာလို့ နှုတ်ဆက် သွားခဲ့ပြီလေ. . .။ ကိုကိုရဲ့ ဈာပနကို သူ မမီနိုင်တော့ပေမဲ့. . .ဝမ်းနည်းနာကျင်နေတဲ့ မိသားစုကို နှစ်သိမ့်ရန် သူ့မှာ တာဝန်ရှိတယ် မဟုတ်လား။ သူ ပြန်ရမည်လေ. . .။ မေမေ. . .ဘယ်လောက် ခံစား နေရမလဲ. . .။ ဖေဖေ. . .ကရော အားကိုးရတဲ့ သူရဲ့ သားကြီး ကိုကိုအတွက် ဘယ်လောက်တောင် ကြေကွဲဆိုနှင့်နေမလဲ၊ ပြီးတော့. . .စေ့စပ်ပွဲတုန်းက သူနဲ့ တစ်ခါသာ ဆုံတွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ ကိုကိုရဲ့ ဇနီး ‘ပိုးသားထ

ကံဖြူ'. . ။ ပြီးတော့. . သူ့ဆီကို. . တစ်နှစ်တစ်ခါ ဓာတ်ပုံလေးတွေ
ရောက်လာတတ် တဲ့ ကိုကိုနဲ့ ပိုးသားထက်ဖြူတို့ ရဲ့ သမီးလေး. . ။ သူ့ရဲ့
တစ်ဦးတည်းသော တူမလေး ‘စုပုံချစ်’. . ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဖခင်မဲ့
သွားရှာတဲ့ တူမလေး ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ကြည့်ရင်း ‘ထူးခြားညီ’ သက်ပြင်း
ချမိတယ်။ ပဲရစ်ရဲ့ ရာသီဥတုက အေးခဲနေပေမဲ့. . သူ့ရင်ထဲမှာ တော့
သောကတွေက တငွေ့ ငွေ့ ဖွဲမီးလို လောင်ကျွမ်းနေကြတယ်။

မမျှော်လင့်ထားတဲ့ ကံကြမ္မာရဲ့ ထိုးနှက်ချက်ကြောင့် ဖရိုဖရဲနဲ့ သွေး
ပျက်နေတဲ့ မိသားစုဆီ သူ ပြန်ရမယ်လေ. . ။ တကယ်တော့ . . သူလ
ည်း ဒီမိသားစုဝင် တစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား. . ။ သက်ပြင်းမောတစ်ခု
ကို ချမိတယ်. . ။ ဟူး

လူသားတိုင်း သေခြင်းတရားရှိရာ အရပ်ဆီ မျက်နှာမူပြီး ဘဝကို ဖြ
တ်သန်းနေရတယ် ဆိုပေမဲ့. . တစ်ဆိတ် ‘ကိုကို’ တစ်ယောက် ဘဝကို
ဖြတ်သန်းသွားတာ လျင်မြန်လွန်းလှရဲ့. . ။

တိတ်ဆိတ်လေးလံစွာ ခရီးဆောင်အိတ် အကြီးကြီးထဲကို အဝတ်အ
စား အသုံးအဆောင်တွေ ထည့်သိုနေတဲ့ သူ့ကို ဘေးနားက အခန်းဖော်
သူရဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုလည်း ဟုတ်၊ အနုပညာ ရဲဘော် ရဲဘက်ဆိုလည်း
ဟုတ်တဲ့ ‘သစ်စိုး’က ကူညီကာ ထည့်သိုပေးတယ်။ ကျောင်းတက်စဉ်က
လည်း အတူတူ၊ ကျောင်းပြီးတော့. . မြန်မာနိုင်ငံကို မပြန်တော့ဘဲ. . ပြ
င်သစ်မှာ ပဲ အခြေချကာ တိုက်ခန်း တစ်ခု စပ်တူငှားရမ်းပြီး. . သူနဲ့ သ
စ်စိုး စိတ်တူကိုယ်တူပဲ ပန်းချီကားတွေထဲ စိတ်တွေကို မြှုပ်နှံ ထားခဲ့ကြ
တာ. . ။ အခုဆို ပြပွဲအတော်များများကို အောင်မြင်စွာ ကျင်းပနိုင်ခဲ့ပြီး
သူတို့ ပန်းချီကား တွေကို ခင်းကျင်းပြသနိုင်ခဲ့ပြီလေ. . ။ အခုလည်း ပြပွဲ
တစ်ခု ကျင်းပရန် စီစဉ်နေချိန်. . သူကော သစ်စိုးပါ အရမ်းအလုပ်များ

နေတဲ့ အချိန်မှာ ကိုကို ရုတ်တရက် ဆုံးတဲ့ သတင်းကို သူသိခဲ့ရတာပင်.

.။

တစ်သက်လုံး အနုပညာကို ဦးစားပေးခဲ့တဲ့ သူ ဒီတစ်ခါတော့ မိသားစုကို ဦးစားပေးရမည် လေ. . .။ ပြီးတော့ ဒါက သာရေးမဟုတ်. . .နာရေး။ ကိုကို စေ့စပ်ပွဲပြီးကတည်းက အမိမြေကို စွန့်ခွာလာခဲ့သူ. . .ကိုကို မင်္ဂလာဆောင်ကိုလည်း မတက်ရောက်နိုင်ခဲ့ပါ။ အနုပညာ တိုးတက်အဆင့် မြင့်မားသော ပြင်သစ်လို နိုင်ငံမျိုးမှာ . . .သူနဲ့ သစ်စိုး နေရာတစ်ခုရဖို့ အတော့်ကို ကျားကုတ် ကျားခဲ ကြိုးစားခဲ့ရတာလေ။

"မင်း. . .ဘယ်လောက်လောက် အဲဒီမှာ ကြာနိုင်မလဲ ထူးခြား. . ."

သစ်စိုးရဲ့ အမေးကို သူ. . . ရုတ်တရက် မဖြေတတ်။ ဘယ်လောက်ကြာမလဲဆိုတာ. . .သူ တကယ် မသိ။ ကံကြမ္မာဆိုတာ. . . အတိအကျ ပြောနိုင်ပါရဲ့ လား။ သစ်စိုးကိုလည်း နားလည်ပါ တယ်။ မကြာခင်. . .ကျင်းပတော့မယ့် သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ပန်းချီပြပွဲမှာ သူ့ကို ရှိနေစေချင်မှာ ပဲလေ. . .။ ဒီပြပွဲဖြစ်မြောက်ဖို့ သူတို့ နှစ်ယောက် အရမ်းကို ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ကြရတာပါ။ ပြပွဲရက် နီးကပ် နေချိန်ကျမှ သူက မြန်မာပြည်ပြန်ဖို့ အကြောင်းဖန်လာခဲ့ရတာပါ. . .။

"ငါကတော့. . .ပြပွဲမှာ မင်းကို ရှိနေစေချင်တယ်ကွာ. . ."

"အေးပါကွာ. . .။ ငါ အတတ်နိုင်ဆုံးတော့ မီအောင် ကြိုးစားပါ့မယ်။ တကယ်လို့ မစီခဲ့ရင် လည်း . . .မင်းပဲ ဦးဆောင်ပြီး အောင်မြင်အောင် ကြည့်လုပ်လိုက်ပါကွာ. . .နော် သစ်စိုး"

သူ သစ်စိုး ပန်းကို ဆုပ်ကိုင် ဖျစ်ညှစ်ရင်း ပြောလိုက်တော့ မျက်နှာ သိပ်မကောင်းပေမဲ့ 'အင်းပါ'လို့ တော့ ခေါင်းညိတ်ရှာတယ်။ သူ ပြပွဲတင်မယ့် ပန်းချီကားတွေအား မနေ့ကတည်းက သစ်စိုးကို အသိပေးခဲ့ပြီးပြီ

လေ...။ အခကြေးငွေနဲ့ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ပန်းချီကား တချို့ကိုတော့...
... သူ သတ်သတ် ခွဲထုတ်သိမ်းဆည်းထားခဲ့တယ်။ ဥပမာ သူနဲ့ ကိုကိုအ
တွက် ရည်ရွယ်ရေးဆွဲထားတဲ့ 'Twin' ဆိုတဲ့ ပန်းချီကား။ ပြီးတော့...
...ရွေးရဲ့ ပုံတူ ပန်းချီကား... "ရွေး"...။

"တီး...တောင်"

ဝဲပျံလာတဲ့ လူခေါ်ဘဲလ်မြည်သံကြောင့် သူ နံရံထက်က နာရီကို မော့
ကြည့်လိုက်တော့ ပြင်သစ်စံတော်ချိန် နံနက် ၉:၃၀ ။ ဪ... သူ့ကို
လေယာဉ်ကွင်း လိုက်ပို့ဖို့ ရွေးတောင် ရောက်လာ ခဲ့ပြီ။

"မောနင်း... မောင်။ Flight အချိန်နီးနေပြီ။ မောင်...
...အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား"

သူ... ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပေမဲ့ 'ရွေး'က စိတ်မချနိုင်စွာ ဇစ်မပိတ်ရ
သေးတဲ့ ခရီးဆောင် အိတ်ကြီးကို စစ်ဆေးနေပါသေးတယ်။ ပြီးတော့မှ
ကျေနပ်သွားဟန်လေးနဲ့ သူမ ကိုယ်တိုင် ဇစ်ကို ဆွဲပိတ်လိုက်တယ်။ ရွေး
က အဲဒီလိုပဲ...။ သူ့ကို ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို အစစအရာရာ ဂရု
စိုက်တတ်လွန်းသူပါ။ တစ်ခါကတော့... သူ ရွေးကို ညည်းသလိုနဲ့ ပြော
မိတယ်။

"ရွေးရယ်... ရွေးက အဲဒီလောက် ဂရုစိုက်တော့ မောင့်စိတ်ထဲ ရွေး
ကို ချစ်သူတစ်ယောက်လို ထက် မိဘတစ်ယောက်လိုတောင် မြင်လာမိ
တယ်ဗျ...။ ရွေးပင်ပန်းနေပါ့မယ်...ရွေးရယ်..."

အဲဒီတော့... သူ့စကားကို သဘောကျစွာ ရွေးက ရယ်ရင်း ဘာပြော
တယ် ထင်ပါသနည်း။

"ဟင်း...ဟင်း... ဒီမှာ အနုပညာသမား ကျွန်မရဲ့ ရည်းစားရဲ့...။

ရွေးက မောင့်ကို အရမ်းဂရုစိုက်နေတယ်လို့ မောင်က ထင်နေတယ်ပေါ့
လေ ဟုတ်လား"

"ဟင်... မဟုတ်ဘူး လား ရွေးရဲ့..."

"နိုး...နိုး...မစွတာ ထူးခြားညီ"

"ဟင်...ဒါဆို ရွေးက..."

သူ့စကား တစ်ဝက်တစ်ပျက် မဆုံးခင်မှာ ပဲ ရွေးက ချစ်စရာ အရမ်း
ကောင်းတဲ့ အမူအရာလေး နဲ့ သူ့ပါးကို ဖွဖွလေး လိမ်ကျစ်ရင်း

"ရွေးက ကိုယ့်နှလုံးသားလေးကို ဂရုစိုက်နေတာပါ မောင်ရဲ့ . . .။
မောင်ဟာ ရွေးရဲ့ နှလုံး သားလေ။ အဲဒီတော့ . . .ရွေးရဲ့ နှလုံးသားလေး
ဘာမှ မဖြစ်အောင် ရွေး ဂရုစိုက်ရတာပေါ့ မောင်ရယ် . . .။ အဟင်း . . .
ကလေးတွေလို ခေတ်စကားနဲ့ ပြောရရင်တော့ ရွေးက ကိုယ့်ကျန်းမာ
ရေးကိုယ် ဂရုစိုက်နေတာပေါ့နော်"

ကဲ. . .ဘယ်လောက်တောင် လိမ္မာပြီး ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သူ့ရဲ့ ချစ်
သူလေးပါပဲလို့ . . .။ စကားအဆုံး သူ. . .အူယားစွာပဲ အဲဒီစကားတတ်တဲ့
သာလိကာမလေးကို အနမ်းတွေ ခြွေချတော့ . . .သူမက ငြိမ်သက်လို့ . .
.။ အဲဒီလိုကျတော့လည်း ရွေးဟာ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ကလေးငယ်တစ်
ယောက်လို မျက်စိသူငယ်. . .နားသူငယ်လေးနဲ့ ယုန်ဖြူမလေး
ဖြစ်သွားပြန်ရော. . .။ သူ့. . .ရွေးကို သိပ်ချစ် တယ်။ ရွေးကလည်း သူ့ကို
ချစ်တယ်။ ရွေးနဲ့ သူ့ကြားမှာ ငွေကြေး၊ ဂုဏ်ဒြပ်မရှိ။ မာန်မာနတရားမ
ရှိ. . .။ အချစ်တွေသာ ရှင်းသန့်စွာ တည်ရှိလို့ နေတာပါ. . .။

"မောင်. . .အမြန်ပြန်လာခဲ့နော်. . .။ ရွေး မောင့်ကို အကြာကြီး မခွဲနိုင်
ဘူး"

လေဆိပ်သွားတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်ကနေ လေယာဉ်ပေါ် တက်ရတော့မယ့် နောက်ဆုံးအချိန် အထိ ရွေးက တတွတ်တွတ်နဲ့ သူ့ကို အမှာစကားတွေ တဖွဖွ ခြွေလှစ်လို့ နေတုန်းပါပဲ...။

နောက်ဆုံး လေယာဉ်ပေါ် တက်ခါနီးတော့ သူ မျက်ရည်ဝဲနေတဲ့ ရွေးရဲ့ နဖူးလေးကို ဖွဖွလေး နမ်းပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

သူ သိပါတယ်။ သူ စိတ်မကောင်းမှာ စိုးလို့ မငိုပဲ ရွေးတစ်ယောက် ထိန်းချုပ်ထားတာလေ...။ အပြန်လမ်းတစ်လျှောက် သူမ ငိုတော့မှာ ။

"မောင်... သွားတော့မယ်နော် ရွေး။ သစ်စိုး ငါမရှိတဲ့ အချိန်မှာ ရွေးကိုလည်း စောင့်ရှောက် ပေးပါကွာ။ ငါ... အစစ အရာရာ စိတ်ချမယ်နော် သစ်စိုး..."

သူ ဘေးနားမှာ ရပ်နေတဲ့ သစ်စိုးကိုပြောတော့ သစ်စိုးက ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ သူ ဒီပြပွဲ အမီ ပြန်လာနိုင်ဖို့ ရာခိုင်နှုန်း နည်းတယ်ဆိုတာ သူလည်း သိတယ်။ သစ်စိုးလည်း ရိပ်မိသိရှိနိုင်ပါတယ်။

"ကဲ... မောင်လည်း လေယာဉ်ပေါ်တက်ရတော့မယ်။ ရွေးလည်း ရုံးကို ပြန်ပြေးရဦးမှာ မဟုတ်လား...။ ပြန်ကြတော့နော်..."

သူ့ချစ်သူ ရွေးဆိုတာ... သူလို အနုပညာသမားမဟုတ်ဘဲ စီးပွားရေး သမားတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် အလွန်အလုပ်များ သူလေးတစ်ယောက်ပါ။ ရုပ်ဝတ္ထု ပစ္စည်းတွေ တိုးတက်ထွန်း ကားလွန်းတဲ့ ဒီနိုင်ငံမှာ သူတို့ ချစ်သူနှစ်ဦးရဲ့ ဆုံတွေ့ချိန်က နည်းပါးစွာ...။ တစ်ပတ်မှာ တနင်္ဂနွေ တစ်ရက်ပါပဲ။

အဲဒီ တနင်္ဂနွေတစ်ရက်မှာ တော့... သူတို့ တိုက်ခန်းလေးဆီ ရောက်လာကာ ချက်ပြုတ် စားသောက်ကြနှင့် အတော်ကို ပျော်စရာကောင်းပါ

တယ်။ အဲဒီနေ့မှာ ဆို ရွေးကလည်း ဖုန်းပိတ်ထား တတ်သလို. . .သူက
လည်း စုတ်တံ လုံးဝမကိုင်ဘဲ. . .ပန်းချီကားတွေကို မေ့ထားလိုက်တယ်။

လေယာဉ်ပြတင်းပေါက်က မြင်နေရတဲ့ တိမ်မြူတွေလို သူ့စိတ်တွေ
လည်း ပျံ့လွင့်နေတယ်။ ယာယီ. . .ခဏဆိုပေမဲ့ သူသိပ်ချစ်ရတဲ့ ရွေးကို
ကမ္ဘာတစ်ခြမ်းမှာ ထားခဲ့ရတာလေ. . .။ ဪ. . . သူနဲ့ ရွေးအကြောင်း
ကို မိဘတွေကို ဖွင့်ဟပြောတော့မယ့် ဆဲဆဲမှာ ပဲ. . .။ အခုတော့. . .
.အခြေအနေ အချိန်အခါ မတိုက်ဆိုင်သေးတဲ့ စကားလုံးတွေကို ထူးခြား
ညီတစ်ယောက် မျိုချရင်းပေါ့. . .။

အခန်း(၂)

"သား..."

"မေမေ..."

သူ့... အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်တာနဲ့ မေမေက မျက်ရည်တွေနဲ့ ပြေးထွက်လာကာ သူ့မျက်နှာ ကို ကြည့်လိုက် မျက်ရည်တွေနဲ့ နမ်းလိုက်... လုပ်ပြီး သူ့ကို ဖတ်ရင်း ငိုတယ်။ ဪ... သားသမီး ဘယ်အရွယ်ကြီးရောက်နေပါစေလေ... မိဘတိုင်းရဲ့ အမြင်မှာ တော့ ထာဝရ ကလေးပါပဲလေ... ။ သူ့ကိုမြင်တော့ မေမေရင်ထဲ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ခွဲခွာသွားတဲ့ ကိုကိုကို သတိရသွားတယ်ထင်ပါရဲ့ ... ။ မေမေ ငိုတယ်။ သူလည်း ငိုမိတယ်။ ဖေဖေကတော့ ဝှီးလံချဲလေးပေါ်ကနေ ငိုနေတဲ့ သူတို့ သား အမိနှစ်ယောက်ကို ငေးရင်း ဆို့နှင့်နေပုံရတယ်။ မျက်ရည်တော့မကျ... ။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ တင်းထား တယ်ဆိုတာ ထောင်ထနေတဲ့ မေးကြောကြီးတွေက သက်သေထူနေကြတယ်။

သူနဲ့ မေမေ ပွေ့ဖက် မျက်ရည်ကျနေစဉ်မှာ ပဲ သူမြင်လိုက်ရတာက လေးနှစ်ခန့်အရွယ် ဆံပင် လေးနှစ်ဖက်ကို ချစ်စဖွယ် စုစည်းထားပြီး သူ့ကို ငေးကြည့်နေရှာတဲ့ ကလေးမလေးတစ်ယောက်... ။ မွေးကတည်းကစပြီး အခုမှ ပထမဆုံး တွေ့ရတယ်ဆိုပေမဲ့ ဒါဟာ ဓာတ်ပုံတွေထဲက စုပုံချစ်လေး ဆိုတာ သူ အတပ်သိပါတယ်။

ဟာ. .ဒါဟာ ကိုကိုရဲ့ သွေး. . .။ ကိုကို သိပ်ချစ်ရတဲ့ ကိုကိုရဲ့ သမီး
လေးပေါ့. . .။ သွေးသား ဆိုတဲ့ အသိကြောင့် သူ့ရင်မှာ နွေးခနဲ. . .။ ရုတ်
တရက် ‘ကိုကို’ကို ဝမ်းနည်းစွာနဲ့ လှိုက်ခနဲ သတိရ မိတယ်။ ကိုကိုရေ. . .
ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သမီးလေးကို လောကအလယ်မှာ မင်း
ဘာလို့ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရတာလဲကွာ. . .။ သူ ပြင်သစ်ကို
သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်တော့. . .ကိုကို သူ့ကို ပြောခဲ့တဲ့ အပြစ်တင်စကားလေး
ကို သူ. . .အမှတ်ရမိတယ်။

"ညီညီ. . . မင်း သိပ်တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တယ်။ မေမေ. . .မင်းက
ယံရာမှာ ကျိတ်ကျိတ် ငိုနေတာကို မင်းမသိပေမဲ့ ငါသိတယ်ကွ။ မင်း
မမြင်ပေမဲ့ ငါမြင်တယ်ကွ။ မင်း သိပ်အတ္တကြီးတယ် ညီညီ"တဲ့ . . .။

အခုအချိန်မှာ ကိုကို ကြားနိုင်ဦးမယ်ဆိုရင်ဖြင့် သူလည်း ပဲ ပြောချင်
ပါတယ်။ "မင်းသိပ်အတ္တ ကြီးတယ် ကိုကို. . .။ မိသားစုတွေအားလုံးကို
မျက်ရည်တွေနဲ့ မင်းထားခဲ့တယ်"လို့ ပေါ့။

"ဖေဖေ. . .ဖေဖေ ပြန် လာပြီနော်. . .။ မီးမီးကိုထားပြီး ဖေဖေ ဘယ်
တွေလျှောက်တွားနေတာ လဲ တျော. . .ဖေဖေမရှိတော့. . .ညညဆို မီးမီး
ကို ဘူ(ဘယ်သူ)မှ တချင်းဆိုတိပ်(သိပ်)ဘူး. . .။ မေမေ့ကို ဆိုခိုင်းတော့ရဲ
. . .မေမေက နီနေတာပဲ။ မီးမီးကလည်း မေမေနီတော့ လိုက်နီတာပေါ့.
. . .မေမေ. . .မေမေရေ. . .ဟောဒီမှာ . . .ဖေဖေပြန် လာပြီ"

ကလေးရယ်. . .သူ့ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်နေရတယ်။ ကိုကို ပြန်လာတယ်
လို့ ပဲ နုနယ်တဲ့ သူ့စိတ် ကလေးထဲ စွဲထင်သွားတာ. . .အကောင်းဆုံးပါပဲ
လေ။ ခပ်လှမ်းလှမ်း စားပွဲပေါ်က ဓာတ်ပုံထဲမှာ ကိုကိုကတော့ သူ့ကို ပြီး
ပြီးကြီး ကြည့်လို့ . . .။ သူ စုပုံချစ်လေးကို ဖက်ထားမိတယ်။ မဝီကလာ
လေးနဲ့ ချစ်စဖွယ် သူ့ကို စကားတွေပြောပြီးတော့ ‘စုပုံချစ်’လေးက ထွေး

ပွေ့ထားတဲ့ သူ့လက်ထဲက ရုန်းဖယ်ကာ တစ်စုံတစ်ရာဆီ ဝမ်းသာအားရ ပြေးထွက်သွားတယ်။ စုပုံချစ်လေး ပြေးထွက်သွားတဲ့ ဆီ သူကြည့်လိုက် တော့-

"မေမေ. . .မေမေ. . .။ မေမေ နို့တော့နဲ့ လေ။ ဖေဖေပြန် လာပြီ မေ မေ နို့တော့နဲ့ နော်. . .အီး. . .မေမေနိုင်ရင် မီးမီးလည်း နို့ချင်တယ်။ အီး. . . "

သနားစဖွယ် မိခင်လက်ကို လှုပ်ယမ်းကာ. . . ‘တအီး. . .အီး’ ငိုရင်း ပြောနေတဲ့ မြင်ကွင်း က မြင်ရသူ အပေါင်းရဲ့ မျက်ရည်တွေကို ဆွတ်ချူ နေတယ်။ အခုမှ . . .ဘယ်အချိန်ကတည်းက အခန်းရဲ့ ထောင့်တစ်နေ ရာမှာ ငိုရှိုက်နေတာလဲ မသိရတဲ့ ကိုကိုရဲ့ ဇနီး ‘ပိုးသားထက်ဖြူ’ကို သူ သတိထားလိုက်မိပါတယ်။ သူမကတော့. . .ဟန်မဆောင်နိုင်စွာ တသိမ့် သိမ့် ရှိုက်တုန်း. . .။ အော်. . .သူ့ကိုမြင်လိုက်ရတော့ . . .ကိုကိုကို သတိရ သွားတယ် ထင်ပါရဲ့ . . .။

အကျိုးအကြောင်း. . .ခိုင်လုံစွာ ကျဆင်းနေတဲ့ ဒီမျက်ရည်တွေကို သူ ဘယ်လို ရပ်တန့်ရပါ. . .သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ငိုနေမိတယ်လေ။

"မေမေ. . .နို့နဲ့ လေ. . .အီးဟီးဟီး. . ."

သူ မနေနိုင်တော့. . .

"ကလေးရှေ့မှာ တော့ ကျွန်တော်တို့ မျက်ရည်တွေကို ထိန်းသိမ်း ထားကြရအောင် ပိုးသား ထက်ဖြူ"

သူမ နားနားကပ်ပြီး တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်တဲ့ သူ့စကားအဆုံး ပိုး သားထက်ဖြူ-

ငိုနေရာကနေ သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်တယ်။ သူမ မျက်လုံးလေးတွေ

က ကိုကိုနဲ့ စေ့စပ်စဉ် တုန်းက သူမြင်ခဲ့တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ရီဝေဖျော့တော့ကာ နီရဲနေတယ်။ ဪ... သူမ တော်တော်ငိုထားပုံ ပါပဲ။ ကိုကိုက ရက်တောင် မလည်သေးဘူးလေ...။ အဲဒီတော့ သူမရဲ့ ခံစားမှု အတိုင်းအတာကို သူနားလည်ပါတယ်။ သူမ ခုချိန် ဝမ်းနည်းအားငယ်နေမှာ ပေါ့။

"စုပုံချစ်... မီးလေး... အဲ မီးမီး မငိုနဲ့ တော့ တိတ်နော်... သမီး။ ဦး... အဲ ဖေဖေ ပြန် လာပြီ လေ... မီးမီးလေး...။ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး... သမီး မေမေက ဖေဖေပြန်လာလို့ ပျော်လို့ ငိုနေတာ... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား..."

ကိုကိုက သူ့မိန်းမကို ဘယ်လိုခေါ်တာလဲ သူမသိတော့ စကားက အဲဒီနေရာမှာ ပဲ ထစ်ငေါ့ သွားရတယ်...

"ဟုတ်တယ်... သမီးရဲ့ မေမေက... အင်း... (ရှိုက်သံ) သမီးဖေဖေ ပြန်လာလို့ ပျော်လို့ ငိုနေ တာ...။ အဟင်း... အခု မေမေ မငိုတော့ဘူး။ သမီးလည်း မငိုနဲ့ တော့ တိတ်တိတ်..."

သူ့အမေက ပြောတော့ စုပုံချစ်လေးက သနားစဖွယ် သူ့လက်ခုံလေးနဲ့ မျက်ရည်တွေ သုတ်တယ်။ ပြီးတော့... သူ့လက်သေးသေးလေးနဲ့ သူ့အမေရဲ့ မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးနေတဲ့ မြင်ကွင်းလေးက သူ့ရင်အစုံ ဆို့နင့်စေတယ်။ သူ မနေနိုင်တော့-

"ကဲလာ... မီးမီးနဲ့ ဖေဖေ သွားဆော့ကြမယ်... လာ"

"မေမေပါခေါ်လေ... ဖေဖေရဲ့...။ အဲဒါမှ ယုန်ဖေဖေကြီးရော... ယုန်မေမေကြီးရော...၊ ယုန်မီးမီးလေးရော စုံသွားမှာ ပေါ့"

"ဟုတ်ပါပြီ။ ကဲ... ယုန်မေမေကြီး... လာလေ"

သူခေါ်တော့ ပိုးသားထက်ဖြူက အားနာသလို သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်တယ်။

"လာလေ...မေမေရဲ့...မီးမီးရယ်...မေမေရယ်...ဖေဖေရယ် ကစားနေကျ ယုန်မိသားစု လေး လှုပ်တမ်း ကစားမယ်လေ..."

စုပုံချစ်လေးက မြူးတူးပျော်ရွှင်စွာ သူ့ကို တစ်ဖက် ပိုးသားထက်ဖြူလက်ကို တစ်ဖက်ဆွဲပြီး ဦးဆောင်ခေါ်သွားတယ်။ သူတို့ ကိုကြည့်ရင်း သေချာတယ် ဖေဖေနဲ့ မေမေကတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ငိုပြီး ကျန်ခဲ့မှာ ပါပဲ...။

"ဒီနားမှာ ပဲ ကစားကြမယ်လေ သမီးရဲ့ "

"ဟာ...မေမေကလည်း ဒီနားမှာ ကစားရင် မီးမီးက ယုန်ဖေဖေ၊ ယုန်မေမေရဲ့ ရင်ထဲဝင်ပြီး ဘယ်လိုပုန်းရမှာ လဲ..."

ဗုဒ္ဓေါ ကိုကိုရေ...မင်းက ဘယ်နေရာမှာ ကစားခဲ့တာလဲကွာ...။ သူကတော့ ချွေးပြန်နေပြီ လေ...။ စုပုံချစ်လေးကတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်လက်ဆွဲရင်း တက်ကြွစွာ တံခါးတစ်ခု ဖွင့်လိုက် လေပြီ...။ ဟာ... ကျွိုင်း...။

မြင်လိုက်ရတာက...။ မွေ့ရာကျယ်ကြီးတစ်ခု...။ ဒါကိုကိုနဲ့ ပိုးသားထက်ဖြူတို့ ရဲ့ အခန်း...။ ခေါင်းရင်းမှာ ကိုကိုနဲ့ ပိုးသားထက်ဖြူရဲ့ မင်္ဂလာဓာတ်ပုံကြီးက ဟည်းလို့...။ သူ့ ခြေလှမ်းအစုံ တွေ ခဲဆွဲထားသလို လေးလံကုန်ရတယ်။ ပိုးသားထက်ဖြူကို သူ့ငဲ့ကြည့်မိတော့...။ ခေါင်းငုံ့ထား ရင်း တအိအိနဲ့ ရှိုက်နေတယ်။ သူ့ရင်ထဲ သူမကို ကရုဏာသက်သွားရတယ်။ စုပုံချစ်လေးကလည်း စွတ်ဆွဲခေါ်နေတယ်။

"လာလေ...ဖေဖေနဲ့ မေမေ ကစားမယ်လေ..."

သူ သက်ပြင်းချကာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်တယ်။

"အခန်းတံခါး ဖွင့်ထားကြတာပေါ့... မပိုးသား..."

အဲဒီနောက်တော့ ...တစ်ခါက ကိုကို ဖန်ဆင်းခဲ့ဖူးတဲ့ ကမ္ဘာလေးတစ်ခု အဲဒီအခန်းငယ်လေး ထဲမှာ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့တော့တယ်။

စုပုံချစ်လေးရဲ့ တခစ်ခစ်ရယ်သံတွေက ပျံ့လွင့်လို့ . . ။ သူက ဖက်လုံးလေးနဲ့ မနာအောင် လိုက်ထုရင် စုပုံချစ်လေးက သူ့အမေရင်ခွင်ထဲ တခစ်ခစ်နဲ့ ဝင်ပုန်းတယ်။ ပိုးသားထက်ဖြူကတော့ အပြုံးတုခပ်ယဲ့ယဲ့ လေးတစ်ခု ပြုံးရင်း . . သူမမျက်ဝန်းတွေက အတိတ်တစ်ခုကို လွှမ်းဆွတ်နေတယ် ဆိုတာ သူ သတိထားမိပါတယ်။

အတော်ကြာတော့မှ . . စုပုံချစ်လေး မောသွားတယ် ထင်တယ်။ သူ့အမေရင်ခွင်ထဲမှာ ခွေခွေ လေး အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ကိုကိုရေ . . မင်းငါ့ကို တစ်နေရာကနေ ကြည့်ပြီး တစ်ခုခုများ ပြောချင် နေမလား။

သူထလိုက်ကာ အခန်းထဲက ထွက်ခွာဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . ညီညီ . . "တဲ့ ။ ညင်သာ တိုးဖွသော စကားသံ . . ။

"ရပါတယ် ပိုးသားထက်ဖြူ . . စုပုံချစ်က ကျွန်တော့်သွေးပါ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ သူ့အဖေရှိနေ သေးတယ်လို့ ပဲ ထင်နေပါစေဗျာ"

ပြောပြီး သူထွက်ခဲ့လိုက်ပါတော့တယ် . . ။
